

SURT CADA TRES SETMANES

SUBSCRIPCIÓ	
Població.	5'00 ptes. l'any
Fora	6'00 " "

Dels articles en són responsables llurs autors. - No es retornen els originals. - Anuncis, esqueles i remesos a preus convencionals - - - - -

El nostre panselvatanisme

Haver estat blanc de la incomprensió, no ens descoratja pas.

En el darrer número de BRUM reflectíem el molt que hem sentit la indiferència amb què molts han mirat la nostra obra, que no era, no és, ni vol ésser, ni partidista, ni personal. I més, encara, que la indiferència, ens ha punyit el despreci que ens han palesat selvatans que, per les seves actuacions, per la seva cultura, pel seu ascendent, s'havien de solidaritzar amb el sà selvatanisme que propugnava, propugna i propugnarà el nostre periòdic.

Això, com hem dit, no ens descoratja pas gens. Ben a l'inrevés, ens és un esperó que ens empeny cap a fitar el nostre esguard únicament al bé de tots, i no subjectar-nos a servilismes onerosos, que podrien obcecar-nos, tal i com creiem obcecats als qui han vist en la nostra actuació obra de personalisme o d'un antagonisme que volem refugir.

Hem posat BRUM al servei dels nostres més cars ideals. Volem fer obra constructiva de selvatanisme i, restant al servei de la Selva nostrada, servir Catalunya.

En aparèixer, allargàrem una mà que sol·licitava una encaixada de cordialitat, de fraternitat, que ens solidaritzés en la nostra tasca. El nostre gest ha estat refusat per un antagonisme sistemàtic.

La nostra futura actuació sembla que hauria de desviar-se. Però, no; no volem emprar els mateixos mitjans per aconseguir una finalitat diversa. Seguirem la trajectòria que, de bon antuvi, la nostra ferventa amor a la Selva ens havia dictada. No hi ha perquè defugir-la.

Per damunt de totes les incomprensions, per damunt de totes les comprensions mal intencionades, per damunt de tots els partits, de totes les polítiques, de tots els personalismes, hi ha una cosa sagrada: l'honor de la Selva.

Bregarem decididament, robustits pels que ens ajuden i amb el front ben alt, —encara que no despectiu, —de cara als que, si poguessin, ens voldrien anorrear. Cridarem fort per a que tothom ens senti, parlarem clar per a que tothom ens entengui. I al marge de totes les malvolences, pugnam pels nostres ideals caríssims.

Volem fer obra constructiva. Per això ens caldrà, més d'un cop, blasmar. I blasmarem, enèrgicament si, però dignament, no les idees, ni les persones, sinó les actuacions que s'ho mereixin.

Si la nostra obra no arribés a consolidar-se, no seria pas nostra la culpa. Però si que som responsables, i ens refermem en aquesta responsabilitat, de la nostra conjunta actuació.

Per això, ans de claudicar els nostres més sagrats deures que voluntàriament i al servei únic de la Vila ens hem imposat, preferiríem i preferirem restar incòlumes en el nostre lloc, esperant estoicament, si vingués, l'hora de sacrificar-ho tot en ares de la nostra obsessió: el nostre panselvatanisme.

CONVILATÀ SUBSCRIPTOR NOSTRE:

Si vols afavorir econòmicament a BRUM, no el deixis llegir a ningú.

Si vols propagar-lo, fes que el llegeixi tothom.

Això vol dir que fer-se subscrit no costa boi res.

Fretura de «sentit ètic»?

QUELCOM de perplexitat sent qui això sotassigna en proposar-se respondre, com pugui, l'interrogant.

El *tres inquisitiu* d'ell—hom ho veurà tot d'una—és, *essencialment*, d'ordre psicològic-individual-social; (després del moral) Però és doblement delicada la qüestió proposada, en *situar-la*, podríem dir, davant el *fet* actual-social de la vila de La Selva. (A BRUM devem certes suggerències).

No ens ha temptat, a nosaltres, cap desig ridícol, ni cap intent d'exhibir-nos en allò precisament que ens és tan difícil d'entendre. Per aquesta raó, doncs, no fem més que un *toc de sometent* per tal que, a dir-hi el *mot just*, hi corri una *autoritat* en psicologia i la seva germana la sociologia.

Per la nostra banda, ara només farem que un senzill acte de volunterosa o *ben intencionada* cooperació, «pro bono pacis», de què—hom diu—tan mancada n'és la Vila que ens ha vist néixer. Pel demés, un altre pot dir-hi més i millors coses.

* *

Cal, precisa bandejar, a la bestreta, qualsevol *prejudici*, per tal de no incórrer en precipitacions ni caure en mancaments davant de tota bona intenció i finalitat que hom pretén portar a terme en bé del *bé comú*, que, en aquest *cas precís*, és *integral* a favor de La Selva, «comú bressol» de tot fill de la vila; com, també, alberg generós per a tot aquell qui servi els respectes deguts quan s'hi estatgi. Ara preguntarem amb franquesa: ¿Com és que es fa cas omís de la ben entesa «salus populi»; i aquesta no és presa, *sempre i en tot*, com a veritable—i diríem—com a *únic denominador comú*? ¿Per què uns dissidents tan nocius?

Entenem, nosaltres, que no és procedent—ni, per tant, útil per a les bones i positives resultances—l'esguardar i escatir els problemes ètico-socials amb criteri gaire simplista. Però pitjor cosa fóra—així ho pensem nosaltres—si hom ho considerés, (i més pitjor si en fes les aplicacions), amb criteri *subjectivista*—entès això, és clar, en el sentit pejoratiu del mot.

Sempre, les desviacions subjectivistes—entès, si no resta, ja, ni un bri de l'objectivitat, diguem-ne *estètica* i eminentment pràctica—sempre, les desviacions suara dites, donaran resultat *negatiu*; és més: *destructiu*, anorreador. O, la manca de lògica!

No trobessiu exagerats aquests mots-affirmacions, no pas *a priori*. D'aquelles premisses perniciososes—si és que no són, ja, absolutament dolentes—què voleu que en resulti de bo? Necessàriament n'esdevindrà un caliu de «capelleta»; de tota *mata llei de cacicats*; el mateix en els sectors

de *dreta*, d'*esquerra* que de *centre*, i, de mica en mica, aniria imposant-se la tirania (d'un color o altre); i, fins i tot, en virtut d'una com a metamòrfosi psicològic-social, en pervindria una *regressió moral-social* enfrontada amb l'esperit de ben entesa *llibertat* i *democràcia*—que no exclou pas, aquesta, una *lògica tria* dels més capacitats, moralment i intel·lectualment, per al *regime* de la cosa o bé públic.

* *

La justa i necessària *convivença social* rebutja, podríem dir, *de pla*, tota tirania i els oligarquismes que s'oposen a la vida ascensional i progressiva de la Humanitat, com també de l'individu. Ara que, aquella *vida* individual i social cal que es recolzi en el *convenciment ètic*. Els principis fonamentals, immutables i indefugibles, són allí. I d'ells, ningú, individualment, (com també relacionat amb la col·lectivitat humana), ni la mateixa «família humana», ningú, repetim, no pot desentendre-se'n.

Apuntat això i deixant-ho com a assentat cal reconèixer si en té de transcendència la «vida ètica» en tot moment; i, més encara, naturalment, observada, aquesta, en la *relació social humana*.

Relació social! Aquest és el punt àlgid, que serva i augmenta, amb progressió, diguem-ne, geomètrica, la complexitat de la «vida col·lectiva». No ens giréssim pas d'esquena a les realitats.

* *

Per a fer-la amorosívol, simpàtica, profitosa, el mateix per a cada ú particularment, (com a membre component del cos social); com per al *tot*, o col·lectivitat precisa captenir-se com cal envers els propis drets i deures i els de la comunitat. I la «causa màxima» del *bé comú*, la «Salus Populi» (de què tant en parlava, ja, el «Dret Romà»), vol els màxims respectes, no pas *passius*, sinó ben *actius*. La raó és òbvia: el *bé* que *cada* individu en treu del *bé comú*.⁽¹⁾ Però és aquest, també, que amb el seu justíssim imperatiu exigeix la *prestació* personal dels individus que integren el «cos social»; enteses, és clar, les possibilitats personals de cadascú. I qui més pugui, que més faci; però bé!

Ara bé: ¿Podríem afirmar que això esdevingui, *actualment*, un *fet pràctic* dintre la nostra Vila? Recapaciteu, si us plau

Des de fora estant, (qui això escriu

(1) Fet i fet, sembla això un *egoïsme*. No. El *deure moral* obliga. Pel que fa al bé particular, diem en català: «Ningú no va contra els propis interessos». El seny racial català no és ni socialista ni comunista. Ambdues ideologies són prou antisocials, antipatriòtiques i anticristianes, ensems.

amicablement a tot selvatà, *indistintament*), no sembla pas poder-ho constatar *a priori* ni *a posteriori*. (No sabem si aquest enigmàtic *futur* ha d'ésser gaire més fatídic, o pitjorment fatíssim que el *fet* present).

A qui això diu, ací, li fa pena haver de parlar així—amb plany i blasme alhora—per causa d'haver sofert enrogiments (vergonya) quan algú—*no selvatà*—ens ha posat al corrent del desenrotllament de la *vida social* selvatana, de fa temps.

Comprendreu, selvatans com jo, si fa gaire honor a la Vila, que els *no* convilatans hagin de riure o befar-se de les engrunyides que, des un lloc apte per emetre llur jut encertat—per tal com hi poden ésser neutrals en els assumptes que afecten a La Selva del Camp—i vegin, ells, la poca elevació ètico-social que hi ha, encara, a la nostra Vila. Això, per a tot selvatà, present o absent, és *arxivergonyós* i *depriment* ensems! No pot ésser tirat endavant, amb profitós avenç, si es fressen els viaranys de la incomprensió, dels entercaments voluntaris nocius, contraris a la *pau comú*. És axiomàtic que la salut, tant en el físic com en el fet moral d'un individu, pugui obrar el seu paper beneficiari si és en estat d'anormalitat. Apliquéssiu, si us plau, aquest principi d'economia psico-social a la col·lectivitat que integra la nostra Selva del Camp, i veurieu com, per raó de no haver-hi, a hores d'ara, un sanítós aglutinant que sigui cosa vertaderament *substantiva* (i que cal assimilar-se-la aquesta *substantivitat* per a fer «salut social», èticament parlant) veurieu, diem, com (degut a aquesta sensible supina mancança, en bona part, de «vida moral») la «vida» selvatana és ben bé *anormal*, mai sigui en el *fet* general, o comú. No neguéssim pas l'evidència, car això fóra pretenir—per bé que inútilment—justificar ço inconfessable i rebaixar-nos més.

Cal fer-se càrrec de les deficiències de la vida humana, tant de la privada com de la col·lectiva. Però cal també laborar per a subvenir-les.

* *

Tothom reconeixem que les coses humanes no són pas absolutament perfectes. Car en ço que humà és, no hi ha el *principi* o l'origen de la *perfecció*; car l'home, en tant que home no és la *causa eficient* de sí mateix. Això és *exclusivament* potestatiu de Déu, ésser absolut. Però la *perfectibilitat*: aquesta sí que cal emprar-la sempre per tal d'encalçar la *perfecció*—dins l'humanament possible, és clar—per tal d'assolir la *superació*, racionalment, com així ho fan els qui tenen una voluntat fèrria per aquelles coses que porten a la *sublimació* en totes les manifestacions o «vida de l'esperit»: la qual força moral dignificant, informa tots els actes de la llur tasca personal i de relació social.

Sense esforç res no s'aconsegueix.

No admetem, nosaltres, que se'ns tracti d'il·lús ni teoritzador en mig dels núvols. Parlem així perquè ens donem compte de les *realitats humanes* com a component que som de la societat humana.

Voldríem que els selvatans tinguessin—per al *bé* de la Vila—aquells nobles afanys que calen per tal que el diagrama ètico-selvatà mai no es pronuncïés en davallada, com a enregistraments negatius que les valors morals i materials selvatanes hagin de fer-ne llegat a les gèneres dels temps de l'avenir. Cal sembrar bona llavor.

**

Es probable que, atesa la idiosincràcia selvatana—que és natural que coneguem—la mitja rialla del malfiat, de l'escèptic, del malvolent i del pervers, (car de tot hi ha pels carrers de La Selva), faci una sistemàtica, irracional i gravíssima obstrucció i befa sarcàstica de tot, i a tot allò i persones que propugnin pel ja dit *bé comú*. Oposició i guerra criminal que hom trobarà—contra la Vila mateixa—dintre el clos sagrat del *comú bressol* de tots plegats, La Selva; nom que ningú no tenim dret a profanar, i per al qual cal sacrificar les indignes personals cobejances. Via enrera els personalismes! de qualsevol mena que siguin i vinguin de la *dreta*, de l'*esquerra* o del *centre*. Ho remarcarem mil vegades, si cal. (I no s'hi enfadi ningú).

El nom i el *bé comú* de La Selva exigeix un voluntari i ensems lògic sacrifici personal d'«auto-deposició» de procediments que tinguin, mai sigui, una ombra de mala intenció a l'aleptatòria a la *pau pública*, a la *moral* i al digne progrés vilatà. El *monopoli* no el pot tenir cap despota ni de la *dreta*, ni de l'*esquerra*, ni del *centre*. Cap pruija indigna. I cal esguardar el *mès enllà*; altrament l'home terreja grollerament, repugnantment.

**

Els nostres ancestrals—els de tots els selvatans—tenien un «sentit ètic» admirable. Al nostre entendre, res més no ho prova tant com un *monument* vilatà, de *profit comú*, de primera necessitat a satisfer. Vegeu ço que és del nostre record personal. (Ens ho suggereix l'*exornació* de BRUM):

Ja des de la nostra infantesa ens cridà, sempre, poderosament l'atenció, allò que llavors es podia, encara, llegir en aquella llosa—tota d'una peça—empotrada al massís dels ponts de la sèquia comunal d'aigües potables que fan l'abastiment de La Selva. Si la memòria no ens traïx, llegírem: «*Sylvanus populus, fècit cursus aquarum, terræ...*» Això prou ens ha fet meditar més d'una vegada. Ens ha aliçonat de fort. Allò és un testimoniage incontrovertible de noblesa comuna.

Quin esperit de *convilatanisme*, de propugnació, de mancomunament de forces i criteris diversos, malgrat tot! Ells *practicaven* el «*Salus populi, suprema lex*». Magnífic!

Selvatans d'avui! ¿No veieu com els ancestres de la *setzena centària* pensaren en el *bé comú*—que ho és per a *cada u* particular—i en l'*honra* de les gèneres venideres? Es el llur pensament: «Ad honorandas generationes quoque». Penseu-hi, si us plau, selvatans del 1931! Penseu-hi.

A. CATÀ I SIMÓ.

El Sometent de la República a la Selva

FA algun temps que a la nostra vila s'observa una animació poc corrent per ingressar a les files del Sometent de la República.

Això no fóra per nosaltres més que motiu de ben mirar si vegéssim que aquest element l'integressin homes que s'haguessin distingit sempre pel seu republicanisme i ara s'apressessin a formar en les files del Sometent de la República per a defensar-la d'un potser imaginari, però possible atac reaccionari.

Però no és així.

Els homes que avui demostren més vehemència per ingressar a les files d'aquesta institució, no són pas els que s'han distingit sempre pel seu republicanisme, o pel seu catalanisme, no, ben al contrari; són la majoria d'ells els homes que el dotze d'abril es distingiren més com a *pro-pagadors* de la candidatura antidemocràtica, anticatalana i antirepublicana i alguns d'ells, en temps de la vergonyosa dictadura, havien format part d'aquella funesta U. P. (no pas per patriotisme, perquè el formar-ne part no els hi impedia portar a cap fets molt antipatriòtics) sinó perquè l'estar inscrit en aquell infecte cabilat, donava una influència de superioritat tirànica damunt els altres honrats ciutadans.

No cal dir que no creiem en llur penediment, majorment quan continuen més irascibles que mai en el seu lema de desacreditar la República, dient mal dels seus governants, ja sigui amb les seves converses, ja sigui organitzant actes que no tenen res de Republicans.

Ara, doncs, en veure aquests elements entrar de bòlit a les files del Sometent, hom pensa que potser creuen que encara estem en aquell mateix temps, i que el Sometent de la República pot arribar a servir per la mateixa utilitat que la difunta U. P.

I, a l'escriure això, no és que dubtem de la honorabilitat del caporal del Sometent, ni que el volguem acusar de contuberni amb els elements encobertament reaccionaris de la nostra vila, no; però si que volem dir-li que no hauria d'interessar-se solament per la

major quantitat, o sigui major nombre d'homes, sinó que hauria de tenir també molt en compte la qualitat que, en aquest cas, vol dir honorabilitat política.

Caldria que quan un home es proposa entrar a les files del Sometent de la República, enterar-lo ben bé de paraula de la finalitat d'aquesta institució, deixant-li ben remarcat que aquesta no serà mai una arma al servei de la reacció.

Sols així, ciutadà caporal del Sometent de la Selva del Camp, podreu fer del Sometent una institució conscient i digna, de la que vós us podreu sentir orgullós de comanar.

J. O.

Selva 17 de Novembre de 1931.

Advertim a tots els joves de La Selva que facin el servei militar i a les famílies dels que hi són, que si ens remeten llur adreça rebran el nostre periòdic gratuïtament.

Nòtules històriques

Què valien les avellanes fa tres cents anys

CERCANT notes referents a la història selvatana que anys ha anem elaborant segons la mida de les nostres forces, i durant els escorcolls a l'Arxiu de la Corona d'Aragó, de Barcelona, hem trobat una nota curiosa, en català, que donem íntegrament.

En el lligall 4, de la Remesa de l'Arxiu d'Hisenda de Tarragona en 1918, hi ha un document en paper basant mal conservat, que diu textualment:

=Jo Pere Tomas de la Selva tinc rebut del senyor bralio sunyer canonge i trasorer de Tarragona trescentes i nou lliures i un sou dic 309 lliures i 1 sou, hi son per qoranta i un quintà i tres rovas i dos lliures de gra de havallana que li tinc donada en Cambrils en poder de m^s magí pastor ab orde del sobradit canonga i per ser veritat i no saber de ascriura de voluntat mia en de presencia de i de pere arrufat dona facultat de fer la present rabuda de ma de mi Hiasinto Farriol habitant en Tarragona, fet als 9 de noembra de lany 1645.=

De manera que segons aquest document el gra d'avellana era pagat a 1 lliura i 17 sous l'arrova, això és, a 7 lliures i 8 sous, el quintar.

En moneda corrent, això equival d'aquesta manera, comptant en què 3 lliures són equivalents, poca diferencia a 8 pessetes:

1 quintar de gra valia unes 19 pessetes i 75 cèntims.

E. FORT.

Ràpida

La cultura a la Selva

MÉS d'una vegada ens hem gosat preguntar-nos: hi ha cultura a la Selva?

Hem esguardat com, efectivament, la vila de la Selva del Camp, de molt temps ençà, ha tingut mitjans per assolir un cert prestigi cultural. I no direm que aquests mitjans fossin el perfectes que haurien calgut, però, ben aprofitats, podien donar un rendiment més o menys considerable.

Però si esguardem el fet general, —car seria un manament no reconèixer selectes excepcions que ens honoren,— a la Selva hi ha molt poca cosa de cultura. Molts dels que haurien pogut assolir-la amb certa facilitat, per llur negligència s'han adaptat al tarannà selvatà i han fet possible aquella idiosincràcia que tant s'hauria de blasmar i combatre.

Aquesta incultura es manifesta palesament solament en fixarnos com niuen les passions i malvolences més execrables. És aquest un mal molt vell a la Selva.

Altrament aquest afany de malvoler i rancúnia és un obstacle per assolir la perfecció. Imperfecció que es manifesta en el llenguatge, en l'escriptura, i ja no diem en el judici i conseqüències del mateix.

Ens suggereix tot això uns papers impressos que tenim davant. Són retalls de periòdics catalans, on hi van les cròniques o correspondències selvatanes. Esguardem-ne fredament la pèssima redacció, la injustícia dels judicis i apreciacions, el servilisme envilidor que reflecteixen. És impossible que diguin la veritat i estiguin al servei de la veritat, —obligació estricta de tots els periodistes i companys de la premsa.— Els fets no responen a ço que allí es recensiona. No cal que ho rebatem, car és prou clar i prou ho saben llurs redactors, que, si tinguessin una guspira de criteri, com a periodistes que es diuen i bons periodistes que deuen ésser, es comportarien altrament. Els qui talment palesen la seva cultura ens donen prou motiu per a discutir-la i dubtar-ne.

Altrament tenim damunt la taula els programes de festes de Sant Andreu i la Puríssima que edita la primera entitat democràtica, cultural i recreativa, de la Selva. (Emprem els mots del corresponsal de «El Matí»).

El del dia de Sant Andreu té uns estirabots i pretensions en la manera de dir que no encaixen gens ni gota amb tota la bona societat

que, íntegrament, anà al teatre de l'Ateneo a veure representar «el Tenorio», durant la qual representació, —i no volem dir res del sàinet vodevillesc,— hom hagué de presenciar accions tan baixes i asqueroses com les que ens resistim a recensionar. (Això ho sap el corresponsal al·ludit i els demés companys de premsa, que, de vergonya, en fan omissió). Tot al servei de la cultura, —o la cultura immoral,— i de la veritat, —o la veritat inexactal

Altrament, analitzant el mentat programa ben aviat hom es capté del pobríssim lèxic, deficientíssima redacció i altres manifestacions d'una cultura que ni de franc voldriem. Podriem retreure, —només de les que hem trobat en l'al·ludit programa,— fins a 43 mancament a l'ortografia, ometent les errors sintàctiques i els barbarismes que ho envaeixen.

El programa de la Puríssima és parent de l'anterior. Hi hem trobat onze mancament ortogràfics, altres sintàctics i barbarismes tan monumentals com: renombrada i baix el següent repart.

Arxivats guardem aquests papers, manifestació palesa de la cultura general a la Selva, però blasmem d'aquells qui refusen els mitjans de millorar-la que, per un mal entès antagonisme, s'han obstinat a no reconèixer.

¿Fins a quan ens haurem de preguntar si hi ha cultura a la Selva?

Creiem que a tots els selvatans ens interessa fer de la nostra vila una vila culta. Qui no s'esforci en assolir-ho és un fill bord que més li val renegar del seu selvatanisme.

EL SET-CIÈNCIES

LLEGIU I PROPAGUEU
EL NOSTRE PERIÒDIC

La necessitat de locals
per escoles

LA Selva del Camp no ha conegut mai locals escolars en condicions; han estat sempre aprofitades per a fer-n'hi les sales que han tingut capacitat raonable o no pel nombre de nois que han d'assistir-hi.

Les autoritats, quan s'han trobat amb la necessitat d'haver de buscar un lloc per a encabir-hi una aula, no han pogut escollir-lo mirant que reunís les més precises condicions higièniques i, és molt natural, com que de sales grans no n'hi ha, prenen la primera que troben, tant si és fosca com si és clara, tant si és ventilada com si és faltada d'aquest primordial element.

Aquest no és mal d'avui, sinó de sempre, i sempre anant de mal en pitjor.

Mireu, sinó, la tristesa que fa l'escola de Santa Llúcia. I ¿què en direm de la de la plaça de la Palma, mancada de claror, baixa de trespol, i trista, tan trista com l'altra? És impossible que els infants que tenen d'assistir a les tals escoles puguin aprendre mai res de bo, sinó a odiar al mestre, a les lletres, a l'escola i als pares que tenen de forçar-los per a que hi assisteixin.

Es ben casual que sigui el poble de la Selva el que, tant com el que més, necessiti l'escola i bon lloc per instal·lar-la, i hagi donat homes de relleu com el nostre Gassol, el nostre Puig i Ferreter i tants i tants altres convilatans que s'han fet un nom prestigiós per la seva cultura.

Pensem en la greu necessitat que els pobres infants del nostre poble tenen de llocs per escoles; perquè si no cuitem a fer desaparèixer aquesta necessitat el poble continuarà sentint l'escassetat d'homes que avui sent.

Pensem que el nostre poble no té, com deuria tenir, homes per a portar els pocs llocs públics i per aquesta escassetat vàrem deixar-nos junyir al jou tants i tants anys.

Per això demanem escoles, perquè creiem que solament allí és on tenen de fer-se els homes que el poble necessita per avui i per demà.

Com han d'ésser les escoles? No ho sabem dir, ni cal que ho diguem.

Vosaltres, Ventura Gassol i Joan Puig i Ferreter sou els homes que sabeu les nostres necessitats i enteneu en aquest afer, i en vosaltres confiem i a les vostres mans deixarem les possibilitats, encara que no la feina, perquè la feina volem fer-la nosaltres, perquè si nosaltres la fem i a nosaltres ens costa l'estimarem i la preferirem a cap altra.

I voldrem que faci fruit, i de bona mena, i vos prometem que els que allí hi treballaran, voldrem que s'hi guanyin bé la vida, però també que hi compleixin la seva tasca i hi facin bona feina que del seu treball depenja el pervindre de tot un poble que és el vostre i nostre, el de tots els selvatans.

J. MAR

Diccionari General de la Llengua Catalana
per POMPEU FABRA

Aquest «Diccionari de la Llengua Catalana» de Pompeu Fabra, és la publicació capital que esperàvem tots els catalans.

Aquest Diccionari constarà de 20 a 25 fascicles que es publicaran quinzenalment. Cada fascicle de tamany 14x20 cm., tindrà unes 100 pàgines de text i podrà adquirir-se únicament per subscripció al preu de 2'50 ptes.

El preu de l'obra, un cop acabada, serà superior al total de la subscripció.

Dirigiu les subscripcions a:
LLIBRERIA NACIONAL I ESTRANGERA. — Raval Santa Anna, 20. Telèfon 419 A. — R. E. U. S.

Selvatànies**ELEGIA DEL CAMÍ DEL DILLUNS**

Dreçereta de l'amor,
senderó vora el rec d'aigua,
estretet com pas d'infants,
per passar l'amor prou ample.
Com més estret el camí,
més atansats caminàvem.
L'ombra dels avellaners
hi era una ombra regalada.
Vimeteres i margall
el caminet vorejaven,
vimeteres i margall
i violetes boscanes.

Dreçereta de l'amor,
¡quants idil·lis contemplaves!
Si l'amor ara tornés
ploraria de recança
de no veure't per enlloc,
senderó vora el rec d'aigua.
¡Ai caminet del dilluns,
caminet d'un dia i l'altre,
de les festes sobretot
que és quan l'amor no et deixava:
amb tu s'ha perdut l'encís
d'un bell tros d'horta gemadal!

R. BON-RETURN.

Noticiari**Là malaltia del Sr. Josep Puig
Alcalde de là Vila**

El Sr. Josep Puig encara es troba retingut en el llit per la malaltia que sofreix i qual millora desitgem vivament.

LA FESTA MAJOR.—Ens dol que a conseqüència de les circumstàncies actuals, el nostre Ajuntament no hagi pogut subvencionar oficialment les solemnitats religioses de la nostra Festa Major, tal com era tradició i consuetud antiquíssima.

Les Societats de la nostra Vila celebraren aquesta Festa amb l'acostumada solemnitat. El «Ateneo El Lauro» contractà per amenitzar els espectacles l'orquestra «Planas» de Martorell, la qual feu honor a la fama que té merescuda com una de les millors orquestres de Catalunya. En el Teatre hi actuà la

Companyia de Comèdies i Sainets de Visita Lòpez representant l'obra de Pilar Millàn Astray «Tot pels fills». Els artistes palesaren un cop més llur art tan aplaudit arreu de Catalunya.

«La Defensa Agrària» contractà l'Orquestra-Cobla «Els Montgrins» que interpretà tant els concerts com les audicions de sardanes amb la justesa i encert que li és peculiar.

L'espectacle teatral fou confiat a la Companyia Mestres-Querol que posà en escena l'obra realista original d'Amichatis «El Camí del Vici». Abans de començar l'obra l'actor Sr. Querol llegí una conferència escrita per l'autor, titulada «El perquè del teatre realista.» Aquest aclariment influí poderosament en fer comprendre al públic l'alta finalitat que l'autor vol reflectir i reflecteix en la seva obra, posant de relleu un greu problema social que origina tragèdies en la llar dels humils.

La representació molt voluntariosa i es llüiren en llur paper les germanes Mestres.

Diumenge, dia 6, es reuniren a Casa la Vila els regants amb motiu de protestar, alguns, d'allò que en deien abús dels caps de quadra i incumpliment de l'aiguader en l'exercici del seu càrrec, i, els altres, per a mantindre allò que en deien els seus drets. No s'arribà a cap solució. Però és de remarcar la manera com el Sr. Alcalde va comportar-se enfront a la gosadia d'algú que segurament volia aprofitar-se de pretèrits procediments i prestigis per a restar l'energia de què ha donat prova la nostra Autoritat primera.

Fa uns dies,—el 6 del corrent,—tingürem la satisfacció de saludar al Dr. Joaquim Guitert, qui es trobava entre nosaltres.

Es deplorable el descuit en què la Companyia de ferro-carrils del Nord té l'estació de la Selva. No estranyarem el primer dia que hi hagin desgràcies a l'hora del creuament del correu procedent d'Alcover amb el de Reus, a la tarda. ¿No podria això remeiar-se? Ho confièm, davant la nostra impotència, a l'ajut de les Autoritats i organismes vius de la nostra Vila. I, entretant, recomanem als viatgers procedents de Reus que baixin per la banda del xalet, i així declinaran possibles accidents que serien molt de lamentar.

S'han començat les obres de construcció de «celràs» en el Teatre de la «Defensa Agrària».

El comitè d'«Esquerra Republicana de Catalunya» ens prega que fem present que, malgrat la novella entitat estigui domiciliada a la «Defensa Agrària», pot allistar-s'hi tothom que ho sol·liciti, encara que no sia soci de la darrera.

El nostre amic i subscriptor Ramon Ferrater passa per la pena d'haver perdut el seu pare, que morí el dia 10, (a. C. s.)

El finat havia estat alcalde de la Vila, i durant aquest temps portà a terme l'arranjament, per cert ben notable, de l'antic Camí de l'Horta, aleshores principal via de comunicació.

El nostre condol a la família.

La Sastreteria Casanoves, de Reus

ha rebut les últimes novetats
per a la temporada d'hivern.

Oportunament rebérem invitació a l'acte inaugural de les seves tasques, que el novell agrupament polític «Unió Democràtica de Catalunya» celebrà el diumenge passat, dia 13, en el seu estatge de Barcelona, Carrer de Rivadeneira, 4, pral., i en el que exposaren l'ideari del partit els oradors senyors Joan Bta. Roca Cavall, Pau Romeva i Lluís Vila d'Abadal.

Si bé no ens fou possible l'assistència, constatem el nostre agraïment per l'atenció de què fórem objecte.

El dia de la Puríssima la Secció Dramàtica del «Aetneo El Lauro» representà el drama «L'Embruixada» original de V. Mora. Aquesta, com totes les obres que representen els aficionats, fou molt ben acollida pel públic respectuós i benevolent.

En la entitat «Joventut Catòlica» es celebrà el diumenge dia 13 un acte d'afirmació catòlico-social. Amb aquest motiu, el local de l'esmentada societat es vegé ben concorregut i els oradors foren molt aplaudits.

A desgrat de que BRUM en el seu número passat publicués un retret i detallat comentari a les informacions que de la Selva del Camp són enviades al benemèrit diari barceloní «El Mati», aquestes prossegueixen amb el mateix caient de parcialitat tendenciosa i deficiència malintencionada. Cal, també, constatar com el cas de l'al·ludit diari, és el mateix de «Diario de Reus», «La Veu de Tarragona» i, potser amb no tanta malvolença, el que de temps ha hom ha notat a «La Vanguardia» i «Diario de Tarragona». Diem això, amb una fi doble: que els respectius corresponents es captiguin del què signifiquen

les llurs informacions, i les empreses editores que, per a ésser imparcials i equitatives a un poble,—no precisament al sol poble selvatà,—les notícies i comentaris que s'hi refereixin, procurin escollir el personal apte per a redactar-les-hi. Altrament, i això, de vegades, amb molta justícia, hi ha qui es ressent d'aquelles tendenciositat i deficiència, que res més no reflecteixen que el baix nivell i migrat concepte dels llurs autors.

Restarem ben agraïts als subscriptors forans que com molts ja han fet, ens remetin l'import de la subscripció.

Correspondència

Huc.—Per manca d'espai, avui no va res vostre.

J. Valldaura.—El vostre tema s'ha fet vell. Penseu una altra cosa.

El més petit.—Tot això aquesta vegada ja ho diu un altre col·laborador.

C. J.—L'excés d'original ens privà de poder-vos complaure.

F. E.—Tan prompte com ens sigui possible obrirem el concurs per a infants, quals bases tenim ja redactades.

MP. REQUESENS - MONTBLANC

Sindicat Agrícola i Caixa Rural de Sant Andreu

Domiciliat en el local de "La Defensa Agrària"

Capital solvent: 5.000.000 de pessetes

Premses hidràuliques de propietat

Elaboració i venda d'oli d'oliva

CAIXA D'ESTALVIS

Rendiment a compte corrent	. . .	3 per cent
" per semestre	. . .	4 " "
" anyal.	. . .	5 " "

La imposició mínima és de 25 pessetes

SELVA DEL CAMP (Tarragona)

IGNASI CABRÉ

SERRALLER - MECÀNIC

Construccions i reparacions de sinies i motors
Instal·lacions de motors-bomba i tuberies per
a conduccions d'aigua

MAJOR, 21

SELVA DEL CAMP